KURJER WARSZAWSKI.

Dnia 6-go Marca 1867 r. | № 54. | Lat 46. | 22-go Lutego / 6-go Marca 1867 roku.

Środa. | Rano zimna st. 2, w połud. c. st. 2 | Wschód Słońca g. 6 m. 38 | Wysok: wody st: 6 c. 9. (Ubywa). Zachód „ „ 5 „ 46 | Jutro, Ś-go Tomasza z Akwinu W.

OD REDAKCJI KURJERA WARSZAWSKIEGO.

Z dniem 1-szym Kwietnia rozpoczynamy kwartał II. roku 1867.

Łaskawi Prenumeratorowie zamieszkali na prowincji, raczą, dla uniknienia wszelkiej zwłoki w odbiorze pierwszych numerów *Kurjera Warszawskiego*, w następnym kwartale, poczynić wczesne na właściwych Urzędach i Stacjach Pocztowch zapisy.

Pismo to wychodzić będzie w tym samym zakresie i w tym samym duchu, jakie mu przekazane zostały przez Założyciela onego ś. p. Ludwika-Adama Dmuszewskiego.

Cena prenumeraty *Kurjera Warszawskiego*, pozostaje ta sama, jaka była od początku założenia tego pisma:

W *Warszawie*, rocznie, rs. 4 kop: 80 (czyli złp. 32), półrocznie, rs. 2 kop: 40 (czyli złp. 16); kwartalnie, rs. 1 kop: 20 (czyli złp. 8). Z roznoszeniem do domów po 5 kop: (czyli gr: 10) więcej na miesiąc.

Prenumerować można w Redakcji *Kurjera Warszawskiego* i w Kantorach tegoż pisma.

W Królestwie zaś i w Cesarstwie, prenumerata wynosi: rocznie, rs. 6 kop: 60 (czyli zł: 44); półrocznie, rs. 3 k. 30 (czyli zł: 22); kwartalnie rs. 1 k. 65 (czyli zł: 11).

Prenumeratorowie życzący odbierać *Kurjera Warszawskiego* w oddzielnych kopertach, pod swoim adresem, tak w Królestwie jako i Cesarstwie, dopłacą na koperty rs. 1, na kwartał, i wówczas z żądaniem swojem zechcą się zgłosić listownie do *Pocztowej Expedycji Gazet w Warszawie*, lub do *Redakcji Kurjera Warszawskiego*, ulica Wierzbowa, Nr 473 *c*, w domu św. p. *Ludwika-Adama Dmuszewskiego*, przesyłając na prenumeratę: roczną, rs. 10 kop: 60; półroczną, rs. 5 k. 30; kwartalną, rs. 2 kop. 65.—Wszelkie zażalenia na nieregularne odbieranie, Prenumeratorowie zechcą wprost do Redakcji nadsyłać.

— Wczoraj po południu, ukończone zostały Nabożeństwa 40to-godzinne w Kościołach: Śgo Kazimierza, na Nowem-Mieście; Śgo Ducha, przy ulicy Freta, i parafjalnym Śgo Krzyża.

— *Popielec*, przypadający dzisiaj, we Środę, po tak zwanym tłustym Wtorku, czyli ostatnim dniu karnawału, niegdyś zwany Caput jejunii, jest początkiem Wielkiego postu. Nazwa zaś Środy popielcowej pochodzi od tego, że w pierwszych wiekach Chrześcijaństwa, w dniu tym zaczynały się pokuty publiczne i głowy pokrywano popiołem. Grzegorz Iszy postanowił, ażeby w przechowaniu tej pamiątki, kapłani, zebranym wiernym w kościołach, znacząc krzyż na czole, posypywali z lekka głowy popiołem, powtarzając słowa z Genesis, (xięgi rodzaju Mojżeszowe): „z prochu powstałeś, w proch się obrócisz.“ Memento, homo, quia pulvis es, et in pulverem reverteris.

— Jutro, jak i w każdy Czwartek Wielkiego Postu, *Nabożeństwa Passyjne*, odprawiać się będą w Kościele Archi-Katedralnym Śgo Jana.

— W Kościele Śgo Antoniego, przy ulicy Senatorskiej, we wszystkie Piątki Wielkiego Postu, odbywać się będą, o godzinie 4ej, Stacje czyli droga Męki ZBAWICIELA.

— *W rozkazach do wojsk Warszawskiego Okręgu wojennego*, z dnia 14 (26) Lutego, znajduje się następujący rozkaz Jenerał-Feldmarszałka: „Główny Naczelnik własnej Jego Cesarskiej Mości Kancelarji do spraw Królestwa Polskiego, zawiadomił mnie, że Najjaśniejszy Pan, w skutku najpoddanniejszego przedłożenia przez Naczelnego Prokuratora Najświętobliwszego Synodu, przedstawienia Warszawskiego Arcy-Biskupa Joanicjusza, w przedmiocie odprawiania w powierzonej mu Dyecezji Nabożeństw i Processji, corocznie 4 Kwietnia na pamiątkę ocalenia Najjaśniejszego Pana od grożącego mu niebezpieczeństwa, Najwyżej zezwolić raczył na odprawianie takich nabożeństw i procesji w Warszawie i innych miastach Królestwa Polskiego, według wskazanych przez Arcybiskupa zasad. W skutku tego, Warszawski Arcybiskup Joanicjusz, zgodnie z Najwyżej zatwierdzoną decyzją Najświętobliwszego synodu, wydał do duchowieństwa prawosławnego Warszawskiej Dyecezji, następujące w tym przedmiocie rozporządzenie: 1) W Warszawie odbywać corocznie 4-go Kwietnia. procesję z katedry prawosławnej na plac Saski, jako najstosowniejszy do uroczystego nabożeństwa, gdzie na wcześnie przygotowanem miejscu, odprawić dziękczynne do Boga modły z przyklęknięciem i całodziennem biciem w dzwony, a po nabożeństwie procesja ma wracać do katedry w takim samym porządku jak na plac. W procesji i nabożeństwie ma uczestniczyć całe tak dyecezjalne, jak i wojskowe znajdujące się w Warszawie duchowieństwo, które ma się w tym celu wcześnie zgromadzić w katedrze; 2) W twierdzach, w miastach gubernjalnych i powiatowych, procesję w wyżej określonym celu odbywać po mszy, na jednym z placów, który na to będzie wyznaczony, w twierdzach przez komendantów, a w miastach przez władze cywilne, za porozumieniem z miejscowemi przełożonemi cerkwi; w miastach, gdzie jest niejedna prawosławna cerkiew, duchowieństwo parafialne i wojskowe ma się zgromadzić do tej cerkwi, z której uznane będzie najdogodniejszem odbyć procesję na plac; po nabożeństwie procesja ma powracać w poprzednim porządku do cerkwi; 3) W cerkwiach wiejskich, również jak w klasztorze Jabłoczyńskim, wspomnione modły odprawić wewnątrz cerkwi; 4) W razie, gdyby dzień 4go Kwietnia przypadł w Wielkim Tygodniu lub w Niedzielę Wielkanocną, Nabożeństwo i Processję odbywać w sposób wyż

oznaczony w Poniedziałek Wielkanocny. Zawiadamiając o tem wojska powierzonego mi Okręgu, polecam: w miejscach kwaterowania wojsk, w dniu wyznaczonym na to Nabożeństwo, ustawiać wojsko na placach, gdzie będzie odbywało się Nabożeństwo,— w twierdzach z rozporządzenia ich Komendantów, a w miastach za porozumieniem się starszych zwierzchników wojsk z miejscową władzą cywilną, przy czem znajdować się mają także Urzędnicy wydziału wojskowego, nie zajęci w dniu tym służbą". (D. W.).

— *Magistrat Miasta Warszawy.*— W wykonaniu reskryptu Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych, z dnia 26 Stycznia (7 Lutego) r. b. Nr 286/1549, Magistrat podaje do wiadomości powszechnej decyzję Rady Administracyjnej Królestwa, w przedmiocie ścisłego stosowania przepisów Najwyżej zatwierdzonej na dniu 10 (22) Sierpnia 1851 r., Ustawy o probierniach pod względem cechowania wyrobów ze złota i srebra i innych metalów naśladujących złoto i srebro. Minister Finansów odezwą, z dnia 28 Września (10 Października) 1866 roku, za Nrem 6,432, zawiadomił JW. Hrabiego Namiestnika o konieczności wprowadzenia w Królestwie Polskiem odpowiednich środków, aby fabryki wyrobów z kompozycji Cynku, Cyny i Miedzi (Melhior) i innych metalicznych kompozycji, naśladujących drogie metale, nie przykładały na swych wyrobach cech, mających podobieństwo do znaków probierczych, któremi cechowane są wyroby złote i srebrne, i aby tym sposobem publiczność w błąd nie wprowadzały. Rada Administracyjna po rozpoznaniu przedstawionych przez JW. Dyrektora Głównego Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu wyjaśnień, przekonała się, że dla zabezpieczenia od nadużyć przy wyrabianiu przedmiotów ze złota i srebra i innych metalów, naśladujących złoto i srebro, jako też przy sprzedaży pomienionych przedmiotów, ustanowione są stałe pod tym względem zasady w Najwyżej zatwierdzonej dnia 10 (22) Kwietnia 1851 roku, Ustawie o zaprowadzeniu w Królestwie Polskiem Probierni, zamieszczonej w tomie 44 Dziennika Praw Królestwa Polskiego, a mianowicie: *a)* Stosownie do § 8go tejże Ustawy „trudniący się wyrobami ze złota i srebra, powinni mieć swój stempel prywatny do cechowania wyrobów swoich, który to stempel ma być owalny, wyobrażający znak dowolnie obrany, tudzież pierwszą głoskę nazwiska fabrykanta, odcisk zaś onego na metalu złożony być winien w jednym exemplarzu Władzy miejscowej Policyjnej, w drugim w Probierni podczas zapisu, gdzie w xiędze probierskiej opisanym zostanie". *b)* Stosownie do § 10go, wolno jest fabrykantom wyrobów platerowanych używać do nich złota i srebra, w takim stosunku, jaki dla siebie za dogodny uznają, lecz obok tego, powinni wyciskać na swoich wyrobach cały wyraz „Plater". *c)* Według § 17go, na sztabkach złota i srebra, Probiernia kładzie cechy, które obejmować powinny numer, pod którym sztabki zapisane zostały w probierni, próbę, pierwsze litery imienia i nazwiska probierza, stempel probierni i rok ocechowania,—według zaś § 25go na wyrobach z tych metalów wybita będzie takaż sama cecha z opuszczeniem numeru.— *d)* Według § 67go, osoby zajmujące się mięszaniem kruszców żółtych i białych, mających pozór złota i srebra, jakoteż wyrabiający z takich kompozycji różne przedmioty, winny mieć na to osobne pozwolenie od właściwego Magistratu wydane,—stosownie zaś do § 68go, Magistraty miast przy wydawaniu każdego takiego pozwolenia, obowiązane są niezwłocznie donosić Dyrekcji Mennicy Warszawskiej, o jego wydaniu z oznaczeniem miejsca zamieszkania i nazwiska osoby, otrzymującej takowe pozwolenie, a oprócz tego zawiadomić miejscową władzę policyjną, gdzie jest odosobnioną od Magistratu. — *e)* Według § 70go, na wzmiankowanych mięszaninach, czy one będą w sztabkach lub wyrobach, fabrykanci kłaść powinni swój stempel, bez którego one nie mogą być sprzedawane; w przeciwnym bowiem razie, mięszaniny ulegają konfiskacie na korzyść tego, kto odkryje to opuszczenie.— Stempel takowy dla odróżnienia go od stempla Probierni, jakiem cechowane będą wyroby złote i srebrne, powinien być trójgraniasty, i obejmować kilka głosek, oznaczających nazwisko fabrykanta i rok". Za naruszenie wyszczególnionych przepisów, oznaczone są w pomienionej Ustawie kary, a mianowicie: 1) Przekonani o tajemne trudnienie się wyrobami przedmiotów ze złota i srebra, również za wypuszczanie z fabryk lub warsztatów wyrobów nieocechowanych, — ulegają konfiskacie złota i srebra, a także narzędzi i przyrządów, i oprócz tego odpowiedzialności pieniężnej; w razie zaś powtórnego przekroczenia, utracie prawa na dalsze prowadzenie rzemiosła.—2) Podług § 45go, handlujący drogiemi kruszcami, za sprzedaż w magazynach lub sklepach rzeczy nieocechowanych, a podlegających ocechowaniu, ulegają konfiskacie tychże rzeczy i opłacie kary odpowiadającej potrójnej wartości kruszcu w nich zawartego.—3) Wedle § 50go, za sprzedaż i wybijanie fałszywych stempli probierni Rządowych,— winni ulegają karom kryminalnym. — 4) Według § 54go, przekonani o sprzedawanie za złote lub srebrne wyrobów platerowanych z bronzu, nowego srebra lub innych mięszanin kruszcowych, również za sprzedaż galonów szychowych, złotogłowiów, frędzli, chwastów i tym podobnych wyrobów, za złote i srebrne, ulegają karze kryminalnej, oraz konfiskacie wyrobów i utracie prawa na prowadzenie handlu. 5) § 69 za zajmowanie się mięszaniem kruszców żółtych i białych i wyrób z tej mięszaniny przedmiotów, bez otrzymania na to pozwolenia, Magistrat miasta stanowi kary pieniężne. Oprócz powyższego § 37 w ustępie *e)* postanowiono: że przy każdej sprzedaży złotych i srebrnych wyrobów, fabrykanci tych wyrobów i osoby handlujące złotem i srebrem, obowiązane są wydawać kupującemu poświadczenie, chociażby takowego nie żądał, wyszczególniające gatunek, próbę i wagę przedmiotu z nadmienieniem czy przedmiot jest stary lub nowy.—Punkt drugi § 54 wkłada na Władzę Policyjną obowiązek przestrzegania, aby przedmioty niezłote i niesrebrne, nie były sprzedawanie za złote i srebrne, — paragrafem zaś 56 upoważniono Dyrekcję Mennicy od czasu do czasu przekonywać się przez urzędników swoich, wspólnie z miejscową Policją działać mających, czy sprzedaż złota, srebra i wszystkich metalów, odbywa się po-

przewidzy w Poniedziałek Wielkanocny. Zakwaterowanie wojska powiatowego m. Warszawy, [illegible] w miejscach kwaterowania wojsk [illegible] szonym ze to Nabożeństwo, ustawiać wojsko na placach, kędy będzie odbywało się Nabożeństwo, w porządku z rozporządzenia ich Komendantów, z [illegible] za porozumieniem się wcześniejszem [illegible] wogóle z miejscową władzą cywilną; przy czem znajdować się mają także Urzędnicy wydziału wojskowego, nie zajęci w dniu tym służbą." — (D. W.)

— *Magistrat m. Warszawy.* — W wykonaniu reskryptu Komisji Rządowej Spraw Wewnętrznych i Duchownych, z dnia 26 Stycznia (7 Lutego) r. b. Nr 2880/1549, Magistrat podaje do wiadomości powszechnej decyzję Rady Administracyjnej Królestwa, w przedmiocie ścisłego stosowania przepisów Najwyżej zatwierdzonej na dniu 10 (22) Sierpnia 1851 r. Ustawy o probierniach pod względem cechowania wyrobów ze złota i srebra i innych metalów naśladujących złoto i srebro. Minister Finansów odezwą z dnia 25 Września (7 Października) 1866 roku, za Nr 3682, zawiadomił JW. Hrabiego Namiestnika o konieczności wprowadzenia w Królestwie Polskiem odpowiednich środków, aby fabryki wyrobów z kompozycji tak zwanej (Chiny) i Miedzi (Melchior) i innych metalicznych kompozycyj, naśladujących drogie metale, nie przykładały na swych wyrobach cech, mających podobieństwo do znaków probierczych, któremi [illegible] aby [illegible] [illegible] wskutek czego po zasięgnięciu przedstawionego przez JW. Dyrektora Głównego Komisji Rządowej Przychodów i Skarbu wyjaśnień, przekonała się, że dla zabezpieczenia od nadużyć przy wyrabianiu przedmiotów ze złota i srebra i innych metalów, naśladujących złoto i srebro, jako też przy sprzedaży podobnych przedmiotów, ustanowione są ściśle pod tym względem zasady w Ustawie zatwierdzonej dnia 10 (22) Sierpnia 1851 roku. Ustawie o zaprowadzeniu w Królestwie Polskiem Probierni, zamieszczonej w tomie 45 Dziennika Praw Królestwa Polskiego, a mianowicie: a) Stosownie do § 8go tejże Ustawy, „trudniący się wyrobami ze złota i srebra, powinni mieć swój stempel prywatny do cechowania wyrobów swoich, który to stempel ma być owalny, wyobrażający znak dowolnie obrany, tudzież pierwszą głoskę nazwiska fabrykanta, odcisk zaś onego na metalu ołowiu być złożon w jednym egzemplarzu Władzy miejscowej [illegible], w drugim w Probierni pod którą należy, gdzie w księdze probierskiej opisanym zostanie". b) Stosownie do § 10go wolno jest fabrykantom wyrobów platerowanych używać do nich złota i srebra, w takiej ilości, jaką dla siebie za dogodny uznają; lecz obok tego powinni wybijać na swoich wyrobach cały wyraz „Plater". c) Według § 17go na [illegible] złota i srebra, Probiernia składa znaki, które oznaczać powinny numer, pod którym zatem wpisane zostały w probierni, próbę, początkowe litery imienia i nazwiska probierza, [illegible] probierni [illegible], według zaś § 18go na wyrobach [illegible] wybite, będzie także same cecha z [illegible] numeru. d) Według § 37go, [illegible]

[illegible] obciąży [illegible] z takich fabryk [illegible] takowe [illegible] od właściwego [illegible] wydane, — stosownie do § [illegible] przy wydawaniu [illegible] każdego [illegible] Dyrekcji Mennicy Warszawskiej [illegible] z oznaczeniem miejsca zamieszkania [illegible] zatrudniającej takowe [illegible] władzę policyjną [illegible] — e) W [illegible] miejscowościach, [illegible] wyrobach fabrykanci [illegible] stempel, bez którego nie [illegible] karą [illegible] na korzyść tego [illegible] Stempel takowy [illegible] od stempli Probierni, jakiemi [illegible] powinien być [illegible] głosek, oznaczających [illegible] Za nadużycia wyr[illegible] oznaczone są w przepisach [illegible] następujące: 1) Przekonany o [illegible] się wyrobami przedmiotów ze złota [illegible] za posiadanie z fabryk [illegible] cechowanych, — ulega [illegible] srebra, a także [illegible] odpowiedniej [illegible] przekroczenia [illegible] 2) [illegible] za sprzedaż [illegible] rzeczy niecechowanych [illegible] się, ulega konfiskacie [illegible] odpowiadającej potrójnej [illegible] w nich zawartego. 3) Wedle [illegible] wyrobów fałszywych [illegible] Rządowej, winni [illegible] według § 54go, przekonany [illegible] złoto lub srebro do wyrobów [illegible] srebra lub innych [illegible] za sprzedaż [illegible] złotogłowiu [illegible] wyrobów [illegible] i srebrne, ulega [illegible] wyrobów [illegible] 5) § 59 [illegible] bez uzyskania [illegible] § 87 w ostatnie [illegible] złotych i srebrnych wyrobów [illegible] [illegible]

325

[illegible] Konstytucji [illegible]
[illegible]

[illegible] W [illegible] odbyło się doroczne uroczyste [illegible] zwierząt [illegible] nagrody [illegible] 18 medal [illegible] Geoffroy Sainte Hilaire [illegible] wykazał cel i ważność [illegible] w nim zaprowadzenia [illegible] Minister Spraw Zagranicznych [illegible] de Lhuys, opowiedział [illegible] przypisując [illegible] wykazał, że [illegible] Peru przez [illegible]

[illegible]

[illegible] Nowej Zelandii i Australii [illegible]

— [illegible] w głowę.

Zagadka.

[illegible]

To [illegible]

(Rozwiązanie [illegible])

DONIESIENIA.

[illegible]

projekt Konstytucji, wraz z przynależnemi traktatami i protokułami. (Schl. Ztg).

—Rozmaitości. W Paryżu, w tych dniach odbyło się doroczne uroczyste posiedzenie Tow. Aklimatyzacji pożytecznych zwierząt i roślin, na którem rozdane zostały nagrody, a mianowicie 5 złotych medali, 13 medali 1ej klassy, 11 2ej, 6 pochwał i 13 nagród pieniężnych, i odczytano raport o tych nagrodach oraz sprawozdanie z działań Towarzystwa. Oprócz tego Pan Geoffroy Sainte Hilaire, Dyrektor Ogrodu Aklimatyzacji wykazał cel i ważność tego ogrodu oraz ulepszenia w nim zaprowadzone. Prezes zaś Towarzystwa, b. Minister Spraw Zagranicznych, Pan Drouyn de Lhuys, opowiedział historję kartofli. Utrzymuje on, że botanicy, idąc za zdaniem Kaspra Bauhin, mylą się przypisując sprowadzenie kartofli Walterowi Raleigh, i podając Wirginję za ich ojczyznę. Cuvier dopiero wykazał, że kartofle przywiezione zostały z Peru przez Hiszpanów w XVItym wieku do Galicji naprzód zkąd rozeszły się do Włoch, a następnie do Szwajcarji i Niemiec. Prowincjał jezuitów w Peru, Acosta, w swojej historji naturalnej Indii, drukowanej w Sewilli 1509 roku i Augustyn Zarate, autor historji zdobycia Peru, wydanej w Antwerpji 1555 roku, wspominają pierwsi, że kartofle (solanum tuberosum) w Peru uprawiane są od niepamiętnych czasów i nazywane są przez krajowców Papas. Olivier de Serre w dziele swojem „Théatre d'agriculture", w r. 1604 wydanem, wspomina o roślinie Cartoufle, która z Szwajcarji do Delfinatu wprowadzoną została. W r. 1616 ukazały się kartofle na stole Ludwika XIIIgo, ale nie zasmakowano w nich; w Burgundji zaś nie chciano ich jeść wcale, przypisując im, iż szkodliwe są zdrowiu. W Niderlandach ukazały się wcześniej, gdyż w roku 1598 Gubernator miasta Mons posyłał je na próbę Clusiusowi, Dyrektorowi Ogrodu botanicznego Wiedeńskiego, i ten opisał je w swojej historji roślin rzadkich, w roku 1611 wydanej. Jeszcze wcześniej, bo w roku 1565, sprowadził je z Santa fe de Bogota do Irlandji Anglik Hawkins. Drake, który służył pod jego rozkazami, kartofle zaprowadził w Wirginji, i ztąd je do swego rodzinnego kraju zawiózł w roku 1586, i kilka z nich udzielił swemu przyjacielowi Gerarde, który opisał je w swoim zielniku, wydanym w roku 1597. Walter Raleigh zaś sprowadził je znowu do Irlandji dopiero na początku XVIIIgo wieku. W Lancashire kartofle pojawiły się w roku 1684, w Szkocji wroku 1728, w Saxonji w roku 1717, w Prussach 1738, w reszcie Niemiec upowszechniły się dopiero po wielkim głodzie 1770 roku. We Francji uprawa kartofli szła bardzo powoli; za Ludwika XVgo sadzono je w prowincjach Andegaweńskiej i Limuzyńskiej, dopiero Turgot, brat słynnego Ministra, przywiózł nowe kartofle z Gujany, które ciągłem staraniem i przeszło 40-letniemi trudami, przyjaciel jego Parmentier w całej rozpowszechnił Francji; w roku 1775 urządzał on obiad, którego wszystkie dania sporządzone były z kartofli. Ludwik XVIty na jakiejś dworskiej uroczystości ukazał się z kwiatem kartofli w dziurce od guzika. W roku 1793 gmina Paryża kazała Ogród Tuleryjski zasadzić kartoflami. Cesarz Napoleon Iszy w roku 1809 polecił sobie szczegółowo zdawać sprawę z postępu hodowli kartofli, ale dopiero od roku 1816 zaczyna się ogólne we Francji użycie tej rośliny, zastępującej chleb ubogim, i dziś niemal na całym świecie rozpowszechnionej, gdyż między innemi, w Irlandji, Chinach, Nowej-Zelandji i Australji, uprawa ich ciągle się rozszerza.

— Kobiety teraz wszywają kliny w suknie, przez co mężom wbijają *kliny* w głowę.

Szarada.

W lasach jest *pierwszy* wstecznie, bywa i pod lasem,
W grze są *drugie* i *trzecie*, a i przy grze czasem.
Wszystkie gdy zechcecie
To ubrać możecie.
(Zeszły Anagram: *Nalewki.*)

Przyjechali do Warszawy:
Budzyński Karol, Ob: z Lublina; Łubiński Zdzisław, Hr: z Kolona.
Wyjechali: Czarnowski Henryk, Ob: do Kobylanki; Grabkowski Ferdynand, Ob: do Rysinowa.
Przyjechali z za granicy: Borkowski Leon, artysta opery z Krakowa; Szultze Emil, technik z Torunią.
Wyjechali za granicę: Ebernardt Ryszard, fabrykant do Bydgoszczy.

Rozkład jazdy na drodze żelaznej Warszawsko-Terespolskiej,
od dnia 19 Listopada (1 Grudnia) 1866 r.

Pociąg Osobowo-Towarowy odchodzi codziennie ze stacji Praga o godz. 9 rano; z Miłosnej o g. 9 m. 35; z Dębe-Wielkie (przystanek) o g. 9 m. 50; z Mińska o g. 10 m. 20. z Mrozy o g. 11 m. 10; z Kotunia o g. 11 m, 46; z Siedlec o g. 12 m. 25; przychodzi do Łukowa o g. 1 m. 25 po południu.

Ze stacji Łuków o godz. 2 m. 15 po południu; ze Siedlec o g. 3 m. 25; z Kotunia o g. 4; z Mrozy o g. 4 m. 45; z Mińska o g. 5 m: 30; z Dębe-Wielkie (przystanek) o g. 5 m. 50; z Miłosnej o g. 6 m. 20; przychodzi do Pragi o g. 6 m. 45.

Objaśnienia.— Pociągi mają trzy klassy powozów osobowych. Sprzedaż biletów osobowych i expedycja pakunków rozpoczyna się na stacji Praga godzinę, na innych stacjach pół godziny przed odejściem pociągu; zamyka się na 5 minut przed tymże czasem. Wykupiony na jazdę bilet, daje prawo do bezpłatnego przewozu pakunku, nieprzewyższającego wagi funtów 40.—Ekwipaże i zwierzęta powinny być dostawione do expedycji na 2 godziny przed odejściem pociągu. Taryfa opłat przewozowych jest do nabycia na wszystkich stacjach, po cenie kopiejek srebrnych 15.

Droga żelazna konna w Warszawie.— Dwojakiego rodzaju karety po niej kursują:
1) Jedne pomiędzy dworcami Dróg Żel: Petersburgskiej i Wiedeńskiej, z zastosowaniem do godzin odejścia pociągów (o 3 kwadranse wcześniej), za opłatą:

od osoby	kop:	15
od pakunku mniejszego (do 2 pudów)	„	3
„ większego (do 4 pudów)	„	6

2) Drugie dla komunikacji mieskiej, między Zygmuntem a Dworcem Drogi Żelaznej Wiedeńskiej, odchodząc ze stacji:

1ej o g.	8,	9,	10,	11,	12,	1,	2,	3,	4,	5,
2ej „	8½,	9½,	10½,	11½,	12½,	1½,	2½,	3½,	4½,	5½,

za opłatą od osoby:

w karecie.	kop:	5.
na wierzchu	„	3.

TEATR WIELKI.
Dziś: *Lucrezia Borgia*, przez artystów Włoskich. Abonament B, Nr 14.— Jutro: *Żydówka*

TEATR ROZMAITOŚCI.
Dziś: *Pan Jowialski.*

MUZEUM SZTUK PIĘKNYCH, w Pałacu Kazimierowskim, w pawilonie na lewo, we Czwartki i Niedziele bezpłatnie, od godz: 10ej rano do 2ej po południu.

WYSTAWA Zachęty Sztuk Pięknych, codziennie w Hotelu Europejskim.

MUZEUM Obrazów i Starożytności przy ulicy Miodowej i Podwale (dom Dyzmańskich), codziennie od godz: 10ej do 4ej po południu; wejście kop: 10.

KURS GIEŁDY WARSZAWSKIEJ.
Dnia 6 Marca 1867 r.

Monety i Papiery:	Żądano		Płacono	
Pół imperjały rossyjskie rs. 6 k. 10.	Ruble i Kopiejki sr:			
Dukaty holenderskie rs. 3 k. 50.				
Obligi skarbowe 100 rs., (oprócz kup:)	—	—	—	—
Listy zast: 3 okresu, I. s., za rs. 100,	80	50	89	—
Listy zast: 3 okresu, II. s., za rs. 100,	73	—	72	50
Listy likwidacyjne, za rs. 100 . .	57	50	57	25
Nowa Ros: pożyczka prem: z r. 1865,	109	50	109	—
„ „ „ z r. 1866,	106	—	105	50
Bilety Banku Cesarstwa	80	—	—	—
Akcje Drogi żel: War:-Wied: za szt:,	—	—	—	—
Akcje Drogi żel: Warsz:-Bydgoskiej,	56	—	55	50
Akcje Głów: Tow: Ros: Dróg żelazn:,	—	—	—	—
Akcje Drogi żelaznej Warsz:-Teres:,	86	50	86	—
Akcje Fabryczno-Łodzkie . . .	—	—	—	—

Wartość kuponu bież: od Listów zas: od rs. 100, rs.—k. 82²/₉. Od Listów likwidacyjnych k. 106²/₃.

Ceny Targowe Warszawskie.—Dnia 5go Marca, płacono: Za korzec pszenicy od rs. 7 kop. 20 do rs. 7 k. 72; żyta od rs. 4 kop. 65 do rs. 5 k. —; owsa od rs. 3 kop. — do rs. 3 kop. 15; gryki od rs. 3 kop. 90 do rs. 4 k. 20; kartofli od rs. 2 k. 25 do rs. 2 k. 40.

Okowity płacono dnia 5go Marca, za wiadro od rs: 3 k: 83, do rs 3 k. 83¾; za garniec od rs. 1 k. 21½ do rs: 1 kop. 27½.

W Drukarni Kurjera Warszawskiego.—Za pozwoleniem Cenzury Rządowej.—Redaktor odpowiedzialny *St: Bogusławski.*